

DONCS
AIXÒ

MARCEL·LÍ
BORRELL

Punt de llibre

No és una bona notícia. Mai no ho és que un establiment tanqui. Que damunt sigui una llibreria, resulta calamitós. Igual que existeix un cens d'animals en vies d'extinció, tocaria fer-ho amb les botigues singulars. Una llibreria és lloc de trobada entre éssers un pèl estrambòtics: el llibreter apila volums com qui para trampes al bosc, i uns lectors rastregen el llibre que els ha de caçar, sempre que el paranyer domini l'ofici. Així el lector surt de la llibreria feliç per la captura. Miguel Bernal tenia, té, el punt de murriera llibretera. En 1985 parava el Punt de Llibre al carrer Canonge González a tocar del Mercat de Sta. Teresa on els farandulers de l'Aula Municipal de Teatre havíem parat l'escenari silvestre per ensinistrar cadells de comedians. En Miguel i nosaltres ens retro-alimentàvem. És sabut que una llibreria 'com il faut' venia a ser la Universitat dels autodidactes. Talment com una escola necessitava l'atracció d'una botiga de llibres engrescadors. Eren temps que la utopia semblava possible. Uns i l'altre vam aixecar el vol. Bernal i Punt de Llibre obrien sucursal a Pi i Margall havent passat la central al carrer Bisbe Messeguer tot buscant una altra escola, ara grandota. Mentrestant, Miguel inventava premis de contes comptats i servia vermut literaris. 34 anys? Ara diu que plega. Il·lús. ¿Quan s'ha vist que un llibreter es desenganxi del llibre i el seu punt?